

Ze sborových akcí

Út	26. 1.	14:30	setkání nejen starších věkem
Čt	28. 1.	19:30	Večer s hostem - Martin Zikmund - Hus očima Zikmunda
Ne	31. 1.	9:30	bohoslužby, Ester Čašková
Út	2. 2.	19:30	zahájení Základního kurzu víry
Čt	4. 2.	18:15	schůzka učitelů NŠ
Ne	7. 2.	9:30	1. neděle postní, bohoslužby E. Čašková VP
Po	8. 2.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	9. 2.	19:30	Základní kurz víry 2. část
Čt	11. 2.	19:00	Otevřená schůze staršovstva, představení kandidátů nového staršovstva
Čt	11. 2.	19:00	schůze staršovstva
Ne	14. 2.	9:30	bohoslužby
Út	16. 2.	19:30	Základní kurz víry 3. část
St	17. 2.	19:00	Křesťanská akademie: O ekumenickém hnutí
Čt	25. 2.	19:30	biblická hodina v rodině
Po	29. 2.	19:00	schůzka hospodářské komise

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Děti hrají vánoční hru

Obsah

Matka a samí muži – biblické slovo k novému roku 2016	2
Lidé jsou pro mě důležití	3
Svědék odkázaný na Boží milost	8
Odevzdávání Pavla Filipiho	12
Vánoční krabice od bot	13
Hus a Zikmund očima Zikmunda	15

Matka a samí muži – biblické slovo k novému roku 2016

Nový rok se má zahájit výhledem do budoucna. Přes všechny naše plány nevíme, co nám budoucnost přinese. Proto bývá zvykem v křesťanské tradici vylosovat heslo z Bible a pak přemýšlet, jaký vztah má toto heslo k tomu, co nás čeká a co zažíváme. Heslo vylosované na nový rok 2016 je docela krátké – a není to žádný úkol: **Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit.** (Izajáš 66,13) Tak to napsal prorok Izajáš. Ten, kdo těší, je Hospodin. Jaký vztah to má k našemu životu, k tomu roku, který nás čeká a k tomu, jenž je za námi?

O Vánocích se mnoho lidí vrací v myšlenkách do svého dětství – a jsou zase děti, které prožívají, že svět je kouzelný, těší se na kouzlo Vánoc – a také se je snaží vytvářet. Jenže už nejsme děti – každý člověk má mnoho starostí a trápení, i obavy ve výhledu do budoucna. A celý náš svět má otevřené rány, na několika místech zuří kruté války a miliony uprchlíků se snaží najít nový domov. Ale výhled na nový rok nám nenabízí žádný úkol a odpovědnost, nýbrž útěchu: **Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit.** Když se řekne slovo Bůh a člověk si vybaví nějaký obraz, tak je to většinou stařec na oblacích, nebo mladý muž – Ježíš Kristus, nebo

miminko – Ježíšek, ale zase chlapeček. Křesťané se k Bohu modlí Otče náš. Samí muži. Jenže tady to slyšíme ještě jinak – Bůh je jako matka, která přináší útěchu.

Jak ta útěcha vypadá? Vánoční scéna nám to nabízí zvláště naopak – nově narozené děťátko Ježíš, kterému, když pláče, útěchu poskytují rodiče – Josef s Marií, pastýři, kteří za ním přicházejí a mudrci, kteří mu nesou dary. Jenže když člověk vidí malé dítě, je to pro něj zvláštní povzbuzení a útěcha, uvědomí si, že jeho trápení a starosti mají svůj konec, protože jsou tu druzí a na světě se přes všechny starosti rodí děti a tak svět zažívá tu milost, že ho ještě čeká budoucnost.

Jaké tedy vidím v letošním hesle Jednoty bratrské poselství do příštího roku? Napadla mě hned tři:

1. Nebojte se a netrapte se přes míru, nový rok pro vás bude rokem útěchy. Bůh s vámi zamýšlí dobré a i příští rok 2016 pro vás bude i rokem radosti. Bůh vám chce být blízko jako matka malému dítěti a můžete ho potkat v druhých, kteří pro vás mají útěchu.

2. Buďte v roce 2016 sami útěchou druhým. Starostí je na světě dost a dost – a když člověk vzhledne od těch svých a utěšuje druhé, dostává se mu

Tato akce mě naplnila optimismem, že lidé v církvi i mimo ni mají srdce na správném místě a že jim větší radost působí dávání než přijímání. Na druhé straně se začíná hodně roz-

růstat a budeme muset zvažovat, zda je tak velký podíl na organizaci nadejde v silách našeho sboru.

Jarmila Raisová

Hus a Zikmund očima Zikmunda

Srdečné zveme na otevřené „třídinné povídání o císaři Zikmundovi. cástníky“ ve čtvrtek 28. ledna v 19. Poté proběhne malá, skromná oslava 30. Po krátké pobožnosti na začátku jeho padesátin.

jaš

Konfirmandi hrají vánoční hru

očekávali, dávali balíčky do IKEA tašek...

Mezi dárci mě překvapilo fitness centrum z Brandýsa nad Labem – když se paní majitelka dozvěděla o této akci, hned z „fitka“ udělala sběrné místo...

Těsně před ukončením sběru jsem byla udivena jednou paní: po telefonu jsme si upřesňovaly místo a čas předání balíčků, nakonec jsme se domluvily v určitý čas, před naším kostelem. V dohodnutou dobu zrovna skončil koncert, takže na chodníku bylo hodně lidí, ale žádnou paní s balíčky jsem neviděla. Mobilem (ještě, že existují) jsme se trochu honily, až jsme se sešly – balíčky z auta začala nosit mladá paní čínské národnosti, mluvící plynou češtinou bez

přízvuku, s tím, že je z čínského křesťanského sboru na Vinohradech...

Zažila jsem pěkné a dojemné chvíle, ale čekalo nás ještě to hlavní...

Nízkoprahová centra, kluby pro děti a mládež i další neziskovky, které si jezdily pro dárky již v uplynulých letech, si „své“ krabice již vyvezly, ale přesto na kruchtě zbyly ještě desítky až stovky krabic. Místo aby ubývaly, objevovaly se další, protože se sem „svážel náklad“ z ostatních míst. Musím přiznat, že jsem se trochu obávala, aby se vše dostalo, kam je třeba... Díky kontaktům bratra Mikuláše Vymětala, pomoci Jakuba Šilara a dalších se s menšími zmatky všechny dárky včas vyexpedovaly.

tím vlastně veliké cti, že plní Boží úkol v tomto světě, že se stává Božím nástrojem.

3. Nebojte se revidovat své představy o Pánu Bohu. Vždyť jsou to jen představy. S Bohem se můžeme setkat právě v krizi a žalu, tam kde člo-

věk podá druhému soucitnou ruku. Do nového roku 2016 vám přeji tu Boží soucitnou ruku a náruč – aby se vám ji dostalo a dokázali jste ji i nabídnout!

Mikuláš Vymětal

Lidé jsou pro mě důležití

Rozhovor s vikářkou Alžbětou Matějovskou

rozenců, kde jsi vyrůstala.

Pocházím z farářské rodiny, můj tatínek je Tomáš Matějovský, nyní farář v Děčíně. Maminka vystudovala speciální pedagogiku se zaměřením na zraková postižení, vystřídala několik zaměstnání, teď léta pracuje ve speciální základní škole ve třídě pro děti s kombinovaným postižením. Narodila jsem se v Praze, a když mi byl asi rok a půl, přestěhovali jsme se do Libice, kde byl táta na svém prvním sboru. Tam na vesnici jsem prožila úžasné dětství, ale když mi bylo 9 let, přesídlili jsme do Jablonce. Tam se mi moc nechtělo, měla jsem v Libici kamarády, byla jsem tam zvyklá. Jablonec bylo město, lidi se tam ani nezdravili, přišlo mi to hodně divné. Také jsme bydleli u docela rušné silnice, takže začátky nebyly nejlepší. Zpětně jsme ale byli rodičům vděční, protože na vesnici by později pro nás nebylo moc vyžití. V Jablonci jsem milovala hlavně ty hory kolem a také

Od podzimu máme na rok ve sboru vikářku – vídáváme ji v neděli i přes týden, ale možná toho zatím o ní mnoho nevíme. S Alžbětou jsme se tedy krátce po vánočních svátcích sešly, abychom rozhovorem pro Hrozen alespoň trochu tato bílá místa zaplnily.

Řekni nejprve něco o sobě, z jaké rodiny pocházíš, kolik máš sou-

ve sboru to bylo moc fajn, hodně jsem se tam našla, sbor mě dost formoval a asi mě to přivedlo i na myšlenku studovat teologii. Žili jsme tam 15 let. Před dvěma lety jsme se přestěhovali do Děčína, tam jsem už ale nestihla moc zakořenit. Jinak mám 3 bratry, jednoho staršího a dva mladší, ten nejmladší byl u nás v pěstounské péči. Byl mezi námi malý věkový rozdíl, takže jsme byli taková smečka, vystačili jsme si, i když jsme se hodně prali.

Kolik lidí chodilo do kostela v Libici a kolik v Jablonci?

V Libici chodilo málo, v Jablonci tak 35. Asi víc než v Praze pro nás byl důležitý seniorát, kde jsem byla zapojena do práce s mládeží – až do letošního podzimu jsem vedla seniorátní odbor mládeže. Celá ta seniorátní mládež měla vlastně 8–10 lidí, což bylo na jednu stranu málo, na druhou stranu jsme vytvořili velmi dobrou partu a ty akce jsme vlastně dělali pro sebe. Ve sboru jsem se ale také hodně zapojovala a bylo to moc hezké. Chodila jsem na setkání maminek s dětmi, kde jsem pomáhala, také na setkání seniorů, někdy na biblické hodiny. Když vyhořel kostel v Rumburku – to jsem byla vlastně ještě v nedělce – jsme pak vymysleli podobnou akci, jako máte na Vinohradech: čaj a kafe po bohoslužbách. Lidé se ale většinou nezdrželi, takže jsme jim museli kávu nabízet pod schody při

odchodu. Přitom jsme vybírali příspěvek na vyhořelý kostel.

Co tě nejvíce formovalo ohledně teologie – že tatínek byl farářem a znala jsi prostředí církve od mala?

To asi tolik ne, spíše jablonecký sbor. Lidé ve sboru pro mě byli hodně důležití, uvědomila jsem si přitom nějak, že chci žít celý život v tom prostředí. Církev mi hodně dala a věděla jsem, že se chci na jejím životě nějak podílet, něco jí vrátit. Přemýšlela jsem ale hodně, zda se budu věnovat teologii, nebo spíše diakonické práci.

Často to bývá asi tak, že mladí lidé ke studiu teologie přijdou přes kamarády, přes mládež.

Tak až to u mě nebylo, já to cítila nějak napříč generacemi, někteří starší lidé ve sboru byli pro mě inspirativní, třeba jedna sestra byla hodně aktivní, v rozhovorech schopná se přizpůsobit i mládeži. Líbilo se mi sledovat i zbožnost starších lidí, líbily se mi vztahy ve sboru. Vnímala jsi jako dítě nějaká negativa farářské rodiny, třeba že na faru chodí pořád lidi nebo že musíte do kostela? My jsme si jako malí hráli na faráře, takže našim už z toho šla trochu hlava kolem. Do kostela se nám samozřejmě občas nechtělo. Otevřenou faru jsem ale nevnímala negativně, mně se to líbilo, bavilo mě to.

A byla jsi pro teologii vždy roz-

moc práce, jak mi řekl: „Nestěžuj si a buď ráda, že máš moc práce, jednou to budeš postrádat.“ Těžce se trápil s tím, jak dlouho se ještě zvládne fyzicky starat o svou ženu. Těžce odevzdával milovanou práci na fakultě a také pak i své vlastní zdraví. Odevzdával ale s grácií. Nestěžoval si, neřkl. Pokud vůbec mluvil o různých svých obavách a bolestech, bylo to věčné a vždy v tom byla ona důvěra v Hospodina, který ho neopustí.

Do posledních dní si zachoval mladého a pronikavého ducha, smysl pro humor, schopnost komunikovat s mladšími lidmi i radost z dávání. „Já už jedu z kopce, Jano,“ řekl jed-

nou, když zaplatil pivo za celou „po-staršovstvou“ sešlost a my jsme byli v rozpacích. „Já už škudlit nemusím a neberte mi tuhle malou radost, protože já hostím rád.“

Odešel člověk, který stejně jako nikdo z nás nebyl dokonalý a taky to o sobě netvrdil. Věřím, že Pán Bůh mu pomohl projít hořkým údolím stínu smrti a provedl ho za ruku ne jako profesora teologie, ale jako své milované dítě, které teď pohostí On sám, hostinou chudých, a ani jeho doposud nevyslyšené modlitby neztratí z mysli. Pavel nám bude moc chybět.

Jana Šarounová, 28.12.2015

Vánoční krabice od bot

Při letošní akci se v našem sboru shromáždilo a distribuovalo přes 1500 krabic od bot (zhruba dvojnásobek loňského počtu), které obsahovaly dárky pro děti ze sociálně vyloučených lokalit nebo rodin. Velkými pomocníky byla skupina 10 dobrovolníků z pražského SOMu (seniorátního odboru mládeže), které sehnali bratři z ústředí Diakonie, jež celou akci zaštiťovala. Tři dny v týdnu během prosince zde měli po dvojicích služby a pomáhali s nošením, tříděním a balením krabic. Byla s nimi velmi dobrá spolupráce.

Dárky přinášeli jak jednotlivci či

rodiče s dětmi, tak různé skupiny z mateřských center, farností a našich sborů. Z jedné třídy malých školáků z Vršovic, s paní učitelkou v čele, přinesl každý „svůj“ balíček a položil ho na hromádku, z které byla nakonec hromada přes dva metry vysoká a několik metrů dlouhá. Místo matematiky přišli do našeho sboru s balíčky. . .

Paní učitelka ze školy na Malé Straně nevěděla, jak k nám dárky dopravit. Naši dobrovolníci ze SOMu a sestra vikářka Alžběta se do školy vypravili tramvají. Ve škole byli překvapeni, když místo auta, které

o nichž víme,
ale i za ty, jejichž trápení znají jen někteří z nás.

A přimlouváme se také za své rodiny:
za stárnoucí rodiče, aby nám nebyli na obtíž;
za své děti a vnuky, jimž nesnadno předáváme svědectví o víře;
za ty své blízké, kterým již neumíme pomoci, a předáváme je tvé lásce a péči.
Za ně všechny se, Otče, přimlouváme v tiché modlitbě...
Prosíme tě, Otče, vyslyš nás. Amen.

Pavel Filipi

Odevzdávání Pavla Filipiho

na srdci. Víím, že se pravidelně za náš sbor modlil, za staršovstvo, za kazatelku, nerad viděl neshody nebo nelady. Modlil se za všechny, na kterých mu záleželo, s až dětskou důvěrou také v sílu modlitby věřil, očekával na Hospodina, který je schopen měnit zdánlivě nezměnitelné.

Poslední léta pro něj určitě nebyla snadná. Často v poslední době vzpomínal na profesora Hellera, který kdysi mluvil o tom, kolik věcí člověk ve stáří musí Bohu odevzdávat zpět a jak to často bolí. I Pavel odevzdával – vědecké úspěchy, cestování, kontakty ve světě, časté návštěvy přátel a známých, letní pobyty v milovaném Telecím, odevzdával psaní knih, kazatelný mnoha sborů, na něž sice byl nadále zván, ale byl vázán péčí o svou paní a také cítil, že mu ubývají síly. Odevzdával i pracovní spěch a shon – pamatuji se, když jsem odněkud uspěchaná přiběhla a zehrala na

O tom, co Pavel Filipi znamenal pro českou teologii i celou naši církev, napíší asi jiní. Mnozí ho znali jako teologa, kazatele, učitele, v našem sboru ale po něm zůstane prázdné místo především jako po spolubratrovi a příteli, jako po někom, s kým jsme sdíleli dobu jeho slávy i léta, o nichž se Písmo zmiňuje jako o těch, v nichž člověk nemá zalíbení. Ve vinohradském sboru prožil velkou část života, velmi rád tady kázal, sbor mu ležel

hodnutá?

Zdaleka ne. Střední školu jsem začala na pedagogickém lyceu a skončila na učilišti automechanik–elektrotechnik, což byla taková humorná vsuvka mé přípravy na povolání. Pedagogické lyceum bylo totiž soukromé a zkrachovalo – jediný, kdo nás přijal pod svá křídla, bylo právě toto učiliště. Střední pedagogické vzdělání ale mám a také jsem vystudovala sociální práci na Jaboku, takže bych mohla dělat leccos. A když jsem začala nakonec teologii studovat, nebyla jsem rozhodnutá, že půjdu na sbor.

Kde jsi byla během studia teologie na praxi?

Na jedné praxi jsem byla v Německu ve Wittenbergu a na druhé v Náchodě – Šonově u Marka Bárty, to byl menší sbor. Bylo to tam moc fajn, i když původně jsem tam šla trochu našťavaná, nechtěli mi totiž uznat tu praxi v Německu, která byla velmi dobrá, a já měla pocit, že už žádnou praxi nepotřebuju. Pak jsem ale musela brát všechna svoje slova zpátky. Za třítydenní praxi sice člověk úplně neprotrpí do života sboru, spíše jen trochu pozná, jakým směrem asi ten farář pracuje, v čem je dobrý, ale bylo to opravdu přínosné.

Studia tě bavila?

Já jsem asi byla problematický student, studia jsem vnímala trochu negativně, měla jsem jinou představu

o studiu teologie, a zároveň jsem byla nešťastná z toho, že nejsem schopná přijmout to, co se mi nabízí. Studovala jsem zároveň také tu sociální práci, obojí jsem asi trochu šidila. Pak jsem šla studovat do Lipska a poznala úplně jiný přístup profesorů, čímž jsem se stala hrozně kritickou vůči naší fakultě, těžko se mi vracelo. Bylo to tam mnohem interaktivnější, člověk si z hodin odnášel mnohem víc, tady musí hodně studovat sám. Profesory také zajímaly naše názory, někteří profesori tady to taky tak dělají, ale obecně to není moc pravidlem. Já jsem přijela z Lipska nabitá a měla jsem vizi, jak jim to tady řeknu a oni to budou tak dělat, a to nějak nevyšlo. Byla jsem asi trochu zhrzená a poslední roky studia jsem protahovala, studovala jsem dlouho, pořád jsem si také říkala, že možná vystuduju a půjdu stejně dělat něco úplně jiného.

Ke konci studia tě trochu potrápil i bratr profesor Filipi, vid'.

Myslím, že jsme se potrápili vzájemně, nebylo pak pro mě zpočátku snadné, že jsme se tady potkávali. Ale jsem ráda, že jsem dostudovala. A jsem taky moc ráda, že jsem ho toho půl roku mohla ve sboru vidávat a víc poznávat, že jsme si náš vztah tak nějak vyjasnili. To pro mě bylo moc důležité.

Však on nedávno řekl, že si myslí, že budeš dobrá farářka. A nebyl sám, kdo si to myslí.

Ze setkání stařších věkem

Je na tobě vidět, že máš hezký vztah k lidem a to je hodně důležité... Na vikariát jsi chtěla do Prahy?

My jsme si moc vybírat nemohli. Já jsem se do Prahy dostala asi právě proto, že jsem řekla, že do Prahy nechci. Lákala mě totiž pastorec a přišlo mi, že to se v Praze asi moc zažít nedá (i když praxe nakonec ukázala, že dá), ale měla jsem zároveň velké dilema s babičkou, u které teď bydlím a která by neměla být už sama. Neuměla jsem se rozhodnout,

co upřednostnit, a tak jsem to rozhodování přenesla na vikariátní komisi. Dopadlo to takto a já jsem za to vděčná.

V čem je náš sbor kromě počtu lidí jiný než ten v Jablonci?

Je akčnější, ale to je možná také tím počtem, je tu více aktivit. Tam zase ale ten sborový život začíná třeba už do od rána setkáním maminek nebo seniorů, tady spíš až v odpoledních hodinách

Jak zatím hodnotíš vikariát?

Já jsem úplně nadšená, mám vel-

u díla. A proto i svého bratra v Kristu – Pavla Filipiho – můžeme nyní s důvěrou svěřit do Božích rukou.

V paměti nám Pavel Filipi zůstane jako muž nevelké postavy, ale velkého rozhledu a hlubokého vzdělání. Jako muž slova a nadaný pedagog. Jako intelektuál, který s nohou přes nohu u šálku kávy zapáleně diskutoval i naslouchal. Jako křesťan, který vyznával

své viny a dožadoval se božího milosrdenství kvůli Kristu, v jehož jméno byl pokřtěn. Jako otec, který završil čas života smířením, které po léta odkládal.

A tak: Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře! Židům 13,7

Ester Čašková

Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Pane Bože, Otče. Tvůj Syn nás naučil takto tě oslovovat. A tedy jako se ti tvé děti svěrujeme s tím, na co sami nestačíme.

Přimlouváme se u tebe za křesťanský lid v tomto městě, v naší zemi, na celém světě:

aby věrně a nezkráceně hlásal Kristovo evangelium tomuto pokolení;
aby ochotně, odvážně a vynalézavě sloužil všem potřebným;
aby v něm sílila touha po jednotě všech Kristových učedníků.

Za to, se, Otče, přimlouváme.

A také se přimlouváme za tento vinohradský sbor,
za všechny, kdo v něm slouží slovem nebo pomocnou rukou;
kdo vzdělávají děti a mládež;

za to, abys duchem smířlivosti zahlazoval všechny různosti a spory.

Za to, se, Otče, přimlouváme.

A také se přimlouváme za naši dnešní kazatelku a její rodinu,
ať věrně a neúnavně koná službu, do níž se uvázala,
ať je podporována těmi, kdo její službu uznávají a přijímají.

Za to se, Otče, přimlouváme.

Ale přimlouváme se také za tento svět, v němž žijeme:
ať zmlknou zbraně a plány na jejich užití v Sýrii a kdekoli;
ať zmizí chamtivost mocných a lidstvo se naučí spravedlivěji hospodařit s dobrými dary tvého stvoření;
ať se hladové děti dočkají svého pokrmu.

O to, se také, Otče, přimlouváme.

Přimlouváme se za nemocné,

závazek k těm dálkovým studentům, kteří občas v sobotu přijížděli z celé republiky. Třetí adventní neděli pak s námi jako vždy po bohoslužbách poseděl při šálku kávy, aniž jsme tušili, že je to naposled. Vánoční pobožnost jsme slavili u něj doma, když byl na jeden den propuštěn z nemocnice před posledním pobytem ve Chvalech.

Pavel Filipi bude chybět své rodině, bude chybět nám ve vinohradském sboru, zůstane po něm prázdná na mnoha místech. Každý z nás je jedinečné a nenahraditelné Boží stvoření. Proto jsme jeden pro druhého také tak důležití a máme využít čas ke sdílení a projevu lásky, pokud ho máme. Nevíme, zda bude ještě nějaké přístě.

Ale zármutek se při odchodu Pavla Filipiho mísí s věčností za dílo, které skrze něj Pán Bůh konal. Za svědectví pokorné a odevzdané víry až do smrti. Za neustálý zápas o to, že jako křesťané patříme všichni do jedné rodiny Kristovy církve. Za vlídný a pevný postoj k lidem kolem. Byl jako víno, které s léty zraje, i když se jeho tělo téměř rozpadalo před očima a sužovalo ho bolesti.

V takové chvíli si člověk uvědomí, jak nesamozřejmé bylo Boží rozhodnutí, že i on na sebe vzal naše křehké, pomíjivé tělo. I v téhle rovině lidství se k nám přiznává. Ale nejen, že Bůh sám se stal člověkem, my se díky Kristu stáváme Božími dětmi. A epištola Janova nás ujišťuje o tom,

že před sebou máme ještě nevídané věci. Až se Kristus zjeví v slávě, budeme mu podobní. Náš Bůh je totiž Bohem překvapivých řešení a nečekaných možností. A my máme právě nad rakví vyhlížet to, co je teprve před námi.

Knížka kázání Pavla Filipiho má nadpis: *Kolik zbývá z noci*. Slyšíte v tom ten paradox naděje? Nejdeme vstříc temné budoucnosti, ale jdeme za světlem. A v závěru posledního kázání této knihy nám liturg Filipi připomíná:

„Naší budoucností je bohoslužba. Už když Bůh stvořil sobotu, den odpočínutí a slavení, dal tím jasný ukazatel. Až skončí všechny boje a všechna protivenství, bude se už jen slavit. Takové je určení, které dal Bůh svému stvoření.“

Liturgický kalendář vnímal Pavel Filipi během své nemoci velmi silně. Několikrát zmiňoval, že byl operován na Velký pátek a znovu přijat do nemocnice těsně před Vánoci. Myslím, že by se zadostiučiněním přijal fakt, že se jeho pohřeb koná den po Zjevení Páně. *Vždyť nyní jsme děti Boží, ale ještě nevyšlo najevo, co budeme. Víme však, že až se Kristus zjeví, budeme mu podobní.* Budoucí sláva je skryta v poníženosti. Jako Kristus na kříži, církev v tomto světě, my jednotliví křesťané se svými pochybami a selháními, i křehké tělo Pavla Filipiho, které podlehl smrti. A přesto máme naději. Protože Bůh je stále

kou radost z Ester jako své mentorky, její zkušenosti jsou opravdu na rozdávání, moc se mi tady líbí, jsem ráda, že se můžu s Ester účastnit všeho.

Hůř si zvykám na hodně lidí, byla jsem zvyklá na malé sbory. Třeba teď při bohoslužbách, kdy jsem kázala a bylo málo lidí, mi to vlastně vyhovovalo. Není to tím, že by mi moc lidí vadilo, ale je pro mě důležitý osobní vztah a kontakt a to se pak ve velkém množství hůř zvládá – zvláště když na to mám jen omezený čas. Mám také špatnou paměť na lidi, a tak mám problém si všechny pamatovat. Ale jsem tady opravdu ráda. Vlastně až tady na Vinohradech jsem se rozhodla, že bych skutečně chtěla na-

stoupit na sbor, že bych se tomu ráda věnovala. Baví mě všechno – práce s malými dětmi, práce se seniory, přípravy na různé programy.

Jakou máš představu sboru, na který bys chtěla jít?

Zatím nemám žádné hranice, že bych třeba někam nechtěla nebo moc chtěla, ráda bych určitě zůstala nějak na dostupnost rodině. Bude ale také hodně záležet na tom, kde mě budou chtít.

A jaké máš zájmy, co tě baví?

Mám spoustu zájmů, ráda chodím na výlety, hlavně po horách, ráda čtu, trošku maluju nebo kreslím. Dříve jsem ráda opravovala počítače, tedy hlavně hardware, na to už teď nemám moc času. Byla jsem samouk, asi to vzniklo tak, že jsme měli doma několik počítačů a já se snažila složit něco funkčního, třeba za tři počítače jeden. Byl to trošku pokus–omyl, někdy to nevyšlo a vyhořelo to. S notebooky už se to takhle moc dělat nedá. Byla jsem určitě formovaná i tím, že jsem měla 3 bratry, takže mě baví technické věci, ráda třeba stavím nábytek, ráda taky ale pracuju na zahradě. Neumím relaxovat tak, že bych se natáhla na kanape a spala. Jinak také hraju na trubku v souboru Consonare – troubíme sice trochu falešně, ale rádi a k Boží oslavě.

Ptala se Jana Šarounová

Svědék odkázaný na Boží milost

Kázání při pohřbu Pavla Filipiho, Vinohrady 7. 1. 2016

a kázání u nás i v cizině, roky všelijakých funkcí a veřejných vystoupení, ale také čas setkávání s mnoha lidmi. Jeho původní rodina byla otevřená a vnímavá k potřebám druhých. Formoval ji především Pavlův tatínek, vinohradský krejčí, potomek vysočinských písmáků s živým zájmem o teologii a pastýřským charismatem. Dětství prožil Pavel uprostřed široké rodiny jako nejstarší ze tří sourozenců. A i když později procestoval téměř celou Evropu i část zámoří, cítil se doma na dvou místech – v Praze a v Telecím. Formovalo ho také poválečné prostředí evangelické mládeže. Stával se autoritou pro široký rozhled a hluboké znalosti. Radil a vedl, inspiroval a provázel. Nepraktický v těch všedních věcech, ale praktický jako teolog. Jako celocírkevní kazatel byl v kontaktu s mnoha sbory a díky své ekumenické práci byl známou postavou i v jiných církvích, a to nejen v Čechách. Valná část současných kazatelů naší církve a také mnoho laiků prošlo jeho rukama při svém studiu na fakultě. Aby načerpal síly a měl také čas přemýšlet a psát, těšil se vždycky na léto na chalupu do Telecího. Tam se vydával na dlouhé procházky s fotoaparátem, navštěvoval sousedy a přátele, ale zval sem i svoje kolegy a studenty k neformální teo-

Žalm 8,5

Hospodine, co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?

1 Jan 3,1–3

Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. ² Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest.

Pavel Filipi by se v květnu dožil osmdesáti let. Byly to roky vyučování

logické práci. Teologie, církev a ekumena – to byl život Pavla Filipiho.

Poslední roky však pro něj nebyly jednoduché. Až do loňska pečoval o svou těžce nemocnou ženu, a když se odhodlal ji přenechat v péči Domova v Krabčicích, začala na něj doléhat jeho vlastní nemoc. Při operaci v dubnu loňského roku byly porušeny hlasivky, a tím byla znemožněna jeho práce na fakultě a také už nemohl kázat. A on kázal k smrti rád. Těch několik měsíců, kdy jen šeptal a nevěděl, zda se mu hlas zase vrátí, pro něj byly těžkou zkouškou. Zažíval izolovanost právě v těch situacích, které mu byly nejmilejší: při rozhovorech a diskuzích. Ale postupně se mu hlas zase vracel, na podzim znovu začal působit na fakultě a také se mohl ujmout kázání. Kázal zde naposledy koncem října na text osmého žalmu: *Co je člověk, Hospodine, že na něj pamatuješ?*

Ano, je to s podivem, že jsme předmětem Božího zájmu, že na nás Pán Bůh stále myslí, že na nás pamatuje. A Pavel Filipi se k tomu žalmistovu údivu přidával. Vždyť na nás samých není nic, čím bychom si Boží přízeň zasloužili. Je to docela naopak: právě Boží přízeň nám dává tu největší a s ničím nesrovnatelnou hodnotu.

Z Pavlova tehdejšího kázání cituji: *Stvořitel nechtěl být bez člověka, nechtěl být beze mne, abych já nemusel žít bez Boha. Nezbyvá než věčně žasnout: Ve zdraví i v nemoci, ve štěstí i*

v neštěstí, ano ještě i na smrtelné posteli, ještě i tehdy budu v boží paměti, v té jediné paměti, která neslábne. Tolik citát.

Tahle pokorná zaujatost věcí samou, Bibli, Božím milosrdenstvím a životem církve – ta provázela Pavla Filipiho celý život. A to, co věděl – a že toho nebylo málo – si nenechával pro sebe. Učit druhé, to mu mimořádně dobře šlo a studenti i lidé pod kazatelnou a na biblických hodinách mu rádi naslouchali, protože to bylo svědectví fundované a přitom nesené osobní vírou, a proto věrohodné.

O to jde totiž především: Jestli za tím, co říkáme a vyznáváme, také stojíme. Věrohodnost každého křesťana, ale učitele a teologa obzvláště je každý den znovu vystavována zkouškou pravdivosti tváří v tvář jeho rodině a sboru, jeho žákům a celé církvi. Člověk odhaluje hloubku své víry i svých pochyb. Nad vodou nás přitom drží jenom jistota Božího milosrdenství a vědomí, že jsem tu pouze jako svědek, odkázaný stejně jako ti ostatní na Boží milost. To vlastní dílo spasení je dílo Boží. Ale když mě povolal do služby, snažím se svůj úkol plnit, jak nejlépe umím. A vím přitom o své křehkosti a o svých selháních. To Pavel Filipi věděl a vyznával.

V posledních týdnech už sám nemohl řídit a někdy ani dojít k tramvaji. Ale přesto se ještě v polovině prosince nechal dopravit na fakultu, aby splnil své povinnosti. Cítil velký